

-
3. Міжнародний фонд “Відродження” [офіційний сайт] / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.irf.ua>.
 4. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підручник. – 2-ге видання / О. Ф. Скакун. – Київ : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2010. – 520 с.
 5. Марченко М. Н. Теория государства и права : учебник / М. Н. Марченко. – 2-е изд. – Москва : Проспект, 2009. – 565 с.
 6. Ягофаров Д. А. Образовательное право: термин и понятия / Д. А. Ягофаров // Власть и властные отношения в современном мире : материалы IX научно-практической конференции, приуроченной к 15-летию Гуманитарного университета (г. Екатеринбург) 30-31 марта 2006 г. : доклады / редкол. : Л. А. Закс и др. : в 2 т. – Екатеринбург : Гуманитарный ун-т, 2006. – Т. 2. – С. 195-205.

*М. С. Корець,
доктор педагогічних наук,
кандидат фізико-математичних наук, професор,
академік АНВО України, заслужений працівник освіти України,
проректор з науково-педагогічної та
адміністративно-господарської роботи
НПУ імені М. П. Драгоманова*

ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЕНЕРГОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Основним нормативним документом в Україні, який регулює запровадження енергозберігаючих технологій є Закон України “Про енергозбереження” (№ 75/94 – від 01.07.1994, з поправками від 08.06.2017). Згідно даного закону метою законодавства про енергозбереження є регулювання відносин між господарськими суб’єктами, а також між державою і юридичними та фізичними особами у сфері енергозбереження, пов’язаної з видобуванням, переробкою, транспортуванням, зберіганням, виробленням та використанням паливно-енергетичних ресурсів, забезпечення заінтересованості підприємств, організацій та громадян в енергозбереженні, впровадженні енергозберігаючих технологій, розробці і виробництві менш енергоємних машин та технологічного обладнання, закріплення відповідальності юридичних і фізичних осіб у сфері енергозбереження [1].

Україна відноситься до енергодефіцитних країн, яка задовольняє свої потреби в паливно-енергетичних ресурсах за рахунок власного їх видобутку менш, ніж на 50%. Водночас ефективність використання їх в економіці України та соціальній сфері дуже низька. Енергоємність валового внутрішнього продукту в Україні на сьогодні більш, ніж вдвічі вища за енергоємність промислово розвинутих країн Західної Європи і продовжує

зростати. Населення України – 1% світового, при цьому країна споживає більше 2% енергоресурсів від усього споживання на Землі. За останні роки Україна вийшла на перше місце в Європі по енергозатратності. Потенціал енергозбереження в Україні становив у докризовий період 40-45% від енергоспоживання, а за часи кризи він ще виріс. Тому в умовах України підвищення енергоефективності та енергозбереження стає стратегічною лінією розвитку економіки та соціальної сфери на найближчу та подальшу перспективу. Але стримуючим фактором у реалізації цього проекту є відсутність єдиного підходу до нормативно-правової бази його імплементації.

Для підвищення енергоефективності створена така законодавча та нормативна база вимог до енергоспоживаючих технологій, машин та устаткування, яка робить не вигідною експлуатацію в країні енергетично неефективних технологій, машин та устаткування, що не відповідають світовому рівню. В подальшій перспективі планується створити умови, при яких використання застарілих, енерговитратних технологій стає неможливим за рахунок економічних санкцій та законодавчо визначених обмежень. Важливим фактором підвищення енергоефективності є забезпечення інформаційно-аналітичної підтримки всіх суб'єктів економічної діяльності при вирішенні питань енергоспоживання та енергозбереження.

Об'єктами правового регулювання законодавства про енергозбереження є відносини у сфері функціонування енергетичного господарства України, проектування, створення та впровадження наукових та конструкторських розробок, пов'язаних з підвищенням ефективності використання палива та енергії, інформаційного забезпечення народного господарства та населення з проблем енергозбереження, а також у сфері управління та контролю за використанням паливно-енергетичних ресурсів.

Суб'єктами правового регулювання відносин у сфері енергозбереження є юридичні та фізичні особи, в результаті діяльності яких здійснюються:

- проведення енергозберігаючої політики та заходів щодо енергозбереження в усіх галузях економіки і у структурних підрозділах закладів вищої освіти зокрема;

- проведення енергетичного аудиту, а саме визначення ефективності використання паливно-енергетичних ресурсів та розроблення рекомендацій щодо її поліпшення;

- науково-дослідні, проектно-конструкторські, експертні, спеціалізовані, монтажні, налагоджувальні, ремонтні та інші види робіт, пов'язані з підвищенням ефективності використання та економії паливно-енергетичних ресурсів;

- роботи, пов'язані з розвитком і використанням нетрадиційних поновлюваних джерел енергії, вторинних енергетичних ресурсів, процесів заміщення дефіцитних видів палива;

- визначення пріоритетних напрямів екологічно чистої енергетики і створення нових джерел енергії та видів палива;

- створення ефективних систем управління енергозбереженням.

Основними шляхами енергозбереження є такі: впровадження нових енергозберігаючих технологій; впровадження нового енергоекономічного обладнання; удосконалення існуючих технологій, удосконалення енерговикористовуючого обладнання, удосконалення сировини та матеріалів і, як наслідок цього – підвищення якості продукції; заміщення і вибір найбільш ефективних енергоносіїв; зменшення витрат сировини та матеріалів; скорочення витрат енергоресурсів; економічні, правові та інші фактори зниження рівнів енергоспоживання.

Тому кожен заклад вищої освіти розробляє свою енергетичну політику, яка містить конкретні цілі та завдання з енергоефективності, які розраховують досягти у короткострокових, середньострокових і довгострокових планах. В основу покладено зелені стратегії, переваги будівель яких включають наступне:

- підвищення ефективності використання ресурсів;
- зменшення шкідливого впливу на навколишнє середовище;
- підвищення комфорту людей;
- дотримання екологічної чистоти;
- пропаганда і формування екологічної свідомості.

Сталий розвиток у кожному закладі вищої освіти слід розглядати з кількох сторін, беручи до уваги: життєздатність екосистеми; фінансова життєздатність; добробут людини. Це все інтегровано можна здійснювати шляхом запровадження енергозберігаючих технологій.

Для розробки енергетичної програми стартовим має бути моніторинг використання енергоресурсів і енергоаудит, який повинен враховувати вимоги українського законодавства, нормативні індикатори енергоефективності в будівлях закладів вищої освіти. При цьому визначається базова лінія, яка включає базову енергопотребу проти вимірюваного енергоспоживання і далі визначається показник енергоефективності відповідно до норм ЄС.

Таким чином, на підставі аналізу існуючих в адміністративно-правовій науці підходів можна запропонувати визначення методів державного управління електроенергетикою як юридично значущих прийомів та способів, за допомогою яких органи державного управління здійснюють цілеспрямований вплив на електроенергетичну галузь як об'єкт управління з метою реалізації відповідних завдань та функцій.

Література:

1. Методичні вказівки “Підвищення енергетичної ефективності громадських будівель” 2018 р.
2. Про енергозбереження: Закон України від 01.07.1994 № 74/94ВР, редакція від 01.01.2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/74/94-%D0%B2%D1%80>

*О. О. Кульчицький,
здобувач НПУ імені М.П. Драгоманова*

ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ ІНСТИТУТУ ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ БАНКОМ ОСІБ В УКРАЇНІ

З урахуванням численних випадків виведення з ринку банків за роки незалежності України, у суспільстві все більше посилюється увага до проблематики достовірності фінансових показників банку та виявлення реальної ситуації щодо результатів господарської діяльності банку та його фінансового стану. Це, у свою чергу, потребує розкриття відповідної інформації, в тому числі відомостей щодо відносин із пов'язаними особами відповідно до звітності банку.

Поглиблений аналіз даної проблематики в Україні та здійснення подальших кроків для її ефективного вирішення, на наше переконання, вимагають дослідження історії становлення та розвитку в Україні інституту пов'язаних із банком осіб, у рамках якого здійснюється правове регулювання відносин банку з пов'язаними особами та розкриття банком відповідної інформації у звітності. Необхідність у такому дослідженні також зумовлена відсутністю в Україні актуальних відповідних наукових праць, які б не були лише певними складовими наукових досліджень в галузі банківського права.

Слушно зазначає Т. О. Муренко, що один з головних міжнародних процесів, які відбуваються сьогодні у світі є узгодження національних систем обліку та фінансової звітності різних країн. [1, с. 5]. У свою чергу, О. С. Яцунська вказує, що збільшення рівня економічної глобалізації та інтеграції ринків капіталу обумовили об'єктивну необхідність гармонізації облікових стандартів та фінансової звітності країн світу та, як наслідок, розробку та впровадження єдиного інтернаціонального набору облікових стандартів [2].

Таким чином, метою даного дослідження є з'ясування і аналіз підходів законодавства України та сучасних уніфікованих підходів, передбачених у міжнародних стандартах фінансової звітності, щодо пов'язаних з банком осіб.